

besedami slaviti junaštvo Ambrosievo pred Argento. Ko pa pové, kako je branil zastavo svojega polka, dvigne se pred poslušalci zastava in zaplapola v zraku. Navdušenost je prikipela do vrhunca. V žalnih besedah je nadalje opeval njegove rane za domovino, naposled pa zopet v veselju voščil njemu in njegovemu rodu slavo in srečo. — Jednako je opeval tudi viteza Bernarda, le da je govoril krajše. Primerjal je go-

spoda kastelana z močnim Ajantom, ki se je boril pod Trojo. „Kakor pa je rimsko ljudstvo nekđaj odlikovalo svoje hrabre junake z lovorovim vencem, tako bomo tudi mi tukaj položili lovorova venca na glavi dveh naših junakov. Če tudi ni zmagala naša vojna, a zmagovala je, zmagovala bode vselej hrabrost naših junakov.“ Tako nekako je sklenil Antonio Loschi in si pridobil burno pohvalo.

Kdo je naučil ptičice peti? (Po akvarelni sliki.)

Sedaj vstane Virida s svojega sedeža in takoj se vse pomiri. Rdečica ji je oblivala lice; razgrne neko zavito stvar — in prikaže se lovorov venec. Lahno ga prime, stopi proti Ambrosiu, ki se ves iznenajen skloni, da mu knežna na glavo položi to dično odliko. Pozdravljanje in čestitanje jima je donelo od vseh strani. Vse je bilo radovedno, kdo podá venec Bernardu, kar stopi Margarita iz vrste gospic, nese drugi lovorov venec in ga dene na glavo vitezu Bernardu. Tudi sedaj ni bilo pozdravljanju konca.

Povabljeni gosti so radovedno pričakovali, kaj bodeta storila oba slavljenca in kako se bode dalje obnesla slovesnost. Res ni bila za slavljenca majhna zadrega. Toda — na kar niso mislili drugi, mislila je bistra Ana Sforzova. Imela je pripravljen še tretji venec. Ko se približa pesnik Loschi, da bi častital vitezoma, seveda tudi, da bi prejel od njiju zahvalo za svoj spev, pristopi urno gospica Ana, držeč v roki lovorov venec, in zakliče pogumno: „Čast tudi našemu pesniku, Antoniu Loschiju!“ in